

160. 738

Одноднівка гірконого сміху:

ЛЮШЛЯ

Картярі

Карті... Карті!... Їх грають усі в усіх таборах, при всіх нагодах. Еміграційне простолюддя ріже фербля, двадцятьбодно, тисячку; паскарі воліють покера або ремі, а еміграційні пани грають кульберсонівського бриджа. Це дуже приємна гра, тимбільше, коли

її грати на кошти загалу. На нашій світлині момент ліцитації цікавого бриджового робра, до якого засіли (зліва направо) ЦПУЕ, КУК, УГВР і ОПУЕ-Мюнхен. Розгрівка ще триває. Цікаво лише, скільки нас той їхній бридж буде коштувати?

Дорогий Лазар Мойсєєвич, ми повідомляємо вас, що передане нам доручення ударно перевиконуємо. Хахли дурні, робота йде легко

ЧОМУ — ЛЮШНЯ?

Люшня — частина воза, якою при нагоді можна проїхатись по голові сусіда. Отже засіб брутальної аргументації при вирішуванні спорів у примітивів.

Так узасаднював своє становище проти назви „Люшня“ один визначний український мистець і так власне він, проти своєї волі, переконав нас, що наша одноднівка гіркого сміху може й мусить називатися якраз — Люшня, щоб нею проїхатись по розпалених головах наших запроторених земляків.

Бо неже всі ми, позбавлені вітчизни ізгої, у таборах на ласкавому хлібі, цьковані на приватках авслендри, непевні завтра діписти, словом громада у стані найгіршої небезпеки, — а все ж одночасно і притаєна, єдина надія нашого многострадального народу на рідних землях — не примітиви, коли в нас є те, що власне, нажал, є: 9 партій, два уряди, близько 40 міністрів, східняки й галичани, православні й уніати або католики й схизматики, новоспечені таборіві аристократи і плебей і т. д. і т. д. Хіба ж можна тут кого переконати небрутальним аргументом?

Люшня — якраз у Пріма Априліс 1947 упаде на деякі тверді голови, але — не на те, щоб комусь зробити кривду, скалічивши його до крови, радше, щоб змусити його і наше плюсполітичне і плюспатріотичне і плюсреволюційне запроторене громадянство подумати і — схаменутись.

Тому „Люшня“ є першим і останнім номером нашого журнальчику гіркого сміху тієї назви. Але вже незабаром під субтельнішою назвою появяться він знову, щоб карати грішників і розвеселяти душі праведників.

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна,
Мов дівчина в чарах рож...
Ожили ліси, діброви,
Повно наклепів, обмови,
Мордобитій і погроз.

ЦПУЕ, що є над нами,
Тихо спить над печатками,
Марить щось про закордон...
І хоч скрізь панує горе, —
Йдуть скринінги і вибори,
Та зганяють людям сон...

Йде борня, киплять роздори,
Мудрий змовк, баран

говорить,
Йде в народ крикливий друк...
Замість книг — в нас мур
реклами,
Замість преси — бруд і плями,
Замість майстра — то
шевчук.

Все не так, як во дни они,
В Унррі брндзя — пустка
дзвонить,

І в політиці багно...
Їздять, крутять, дебатують,
Мир з загибелі рятують,
Хоч погиб він вже давно.

Надійшла весна прекрасна,
Та нехай холера ясна
І її і дивний час!...

Щоб влегшити чорну муку,
Йду панам сказати з КУК-у,
Хай покукають за нас.

Хай не плещуть нам про
міти,

А дають афідавіти,
Чи сюди нам, чи туди.
Не пора дрімать в покоях,
Русин був і буде вояк,
Не злякається біди.

За права великі й слушні
Биймо хлам залізом „Люшні“
В час важкий цей, без принад.
Хоч біда, як камінь, тисне,
Хай нам сміх на мить
заблисне

І розвіє весь наш чад...

Прокіп Окіп.

ДОСТОЙНИКИ

Ох, пане раднику, прийміть... — просив голову українського табору УНРРА на Нойбоєрському замку.

— Нема місця! Виключене! — з впертістю відповіли пан радник.

— Пане раднику, я тут можу мешкати в одній кімнатці зі сестрою. Діти — їх треба одного до школи, другого до садка, нехай чогось навчаться. Якже ж мені їх до німецької...

— УНРРА рішає, не я — вже в дверях сказав радник Зовський.

Ринський залишився самий зі своєю розпукою. Він пішов до УНРРА. Директор слухав його одним вухом.

— Ні — сказав зразу, але потім, почувши про дітей і школу, доказав:

— Окей, якщо вас ваші в таборі приймуть.

Пополудні знову стояв перед Зовським і просив:

— Пане раднику, — показував письмо від УНРРА і говорив про сестру, про біду, про дітей і школу.

— Ви розумієте: Ні! Я маю в таборі місце на 520 людей, а є вже 526.

— Але ж УНРРА...

Минуло три місяці. Ринський післав дитину до німецької школи. Продав жінчин плац і своє вбрання, і обручки — і якось пхав біду вперед. А тут — тета з Америки таки написала і тепер Влодзьо що другий тиждень дістає нефальшований

американський пакунок. Тета прислала афідавіт, а віза й шифкарта вже в дорозі.

Тимчасом — радника Зовського не признали д. п. Він не то, що вже не голова, але взагалі усунений з табору. Ходить тепер по всіх установках, як той шур, і, мовляв, — рятуйте. Смішний, непотрібний дїпістський екедостоїнк.

Пилип Колочка

КВІТИ І ЖІНКИ

Квіти. Вони є скрізь. На леваді і в лісі, в збіжжі і в ровах придорожніх, в хаті і в городі, навіть на воді і на скалах ростуть собі оті водні лілеї й альпійські троянди і пишаються своєю красою — дивують очі людей. Кожна квіточка, хоч і як їх багато, інакша, ніж друга. Кожна має свій притаманний запах і колір, і кожна тобі подобається. І аж ніяк не можна вирішити, чи приємніший тобі дівичо-невинний запах фіялки, чи маніжний, майже нецьогосвітній орхідеї, чи одурманюючий і розпусний матіолі. Це лише залежить від твого настрою, котру з них ти зірвеш, щоб устроїти в бутонієрку.

Квіти — вони нагадують мені жінок. Не тому, що в'януть так само скоро, але — що всі вони такі ж претенсіональні і зарозумілі, як жінки. Така собі незабудька. Здавалося б, що вже скромнішої квіточки від неї і не має, а тут, диви, як назвала вона себе претенсіо-

нально і — агресивно. Або ті кокетливі красуні троянди, чи ці розрекламовані невинності різноколірові лілеї. Точно, як жінки.

Хоч — і це слід з повною справедливістю підкреслити — квіти благородніші за жінок. Вони ніколи не бунтуються, як їх десять, двадцять чи навіть сто зібрати у китицю і нюхати їх усіх разом та тішитися ними всіма.

А жінки — попробуйте лише скласти собі китицю хочби з двох, отак чорнявої і білявочки, — тоді побачите.

Шкода — бо не один будяк (також квітка) у китиці довше постояв би в хаті.

Євген Черевань

ПОЛІТИКИ

Один відокремлений достойник, агітуючи на передвиборчих зборах в одному таборі, щоб його дурний народ обрав у таборув раду, сказав:

„Панове, це правда, ми нікчемні труси, які втекли від боротьби! Але там, у краю, залишилися герої, що продовжують боротьбу“.

— Слава! Браво! — вигукнули безкритичні прихильники промовця.

Тоді один приятний для українців чужинець, який був також на цих зборах, запитав свого сусіда:

— Скажіть, будь ласка, кому ці молоді люди гукають „слава“ — трусам, чи героям?

Гіяконт Вишиваний

РОЗПУСНА МОЛОДИЦЯ

У світі джигунів пані Ірина мала свою славу. Бо й справді — в неї були такі ноги, що хоч облизуйся, а стан гнучкий і стрункий, ніби в Данієлі Даріє. Великі, сірі, замрячені очі вміль так ласкаво і благально дивитися на молодих людей, що їм від цього погляду ставало й тепло, і горяче, а серце підсудалося вгору, а уява малювала вибагливі роскоші тонкої розпусти.

Жертвою цих сірих очей став Дизьо, що був високим, сильним, і пристійним бронеютом. Пані Ірина радо сміялася з його дотепів, вгощала його американськими папіросами і окутувала проміннями своїх, неначебно закоханих, поглядів. Раз пішла з ним навіть до кіна, де лише дуже нерішучо зіснула його руку зі свого коліна.

Одного пополудня вона запросила Дизя до себе. Пішов. Викупаний, виголений, у свіжій білизні, наодеколонений, з накантованими штанами і з розпираючою груди й виски

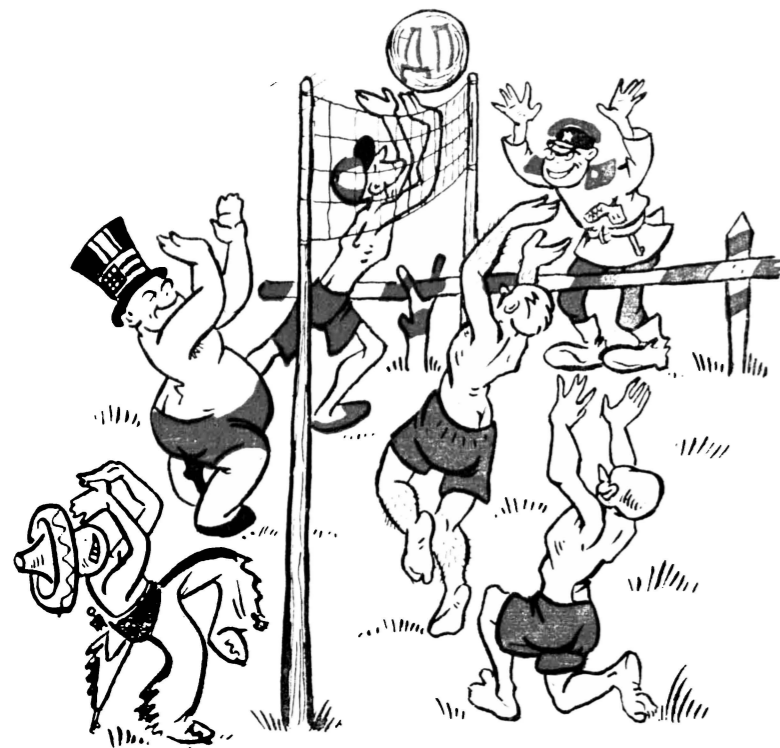
солодкою нетерплячкою. Насамперед була кава і тїстечка, і папіроси, і розмова. Ірина сиділа на канані, скинувши пантофельки і підігавши ноги, а Дизьо лакомим поглядом подивляв стрілки панчіх, то алябастрову шию, то груди, що, ніби гранітні горбочки, віддували суконку.

Потім прийшла багата вечеря. — Дизьо з півгодини відговорював вечерю, двічі поцілував ручку, тричі погладив Іринене коліно, раз поправив їй кучері, що мов снопи соняшного проміння, сяяли як золото, і пахнули, як матіоля.

— Та чи ви здуріли? — накинулась вона на його, — коли він збирався йти додому. Ночувати можете в мене. Бачите лжко порожене. Мій чоловік поїхав до Австрії і...

Дизьо зашарівся з утіхи. Вони деякий час говорили про всячину, а потім Ірина вийшла, наказавши йому роздягатися і йти до лжка.

Закінчення на 7-ій стор.

З нагоди свята перемоги над нацистівською Німеччиною альянти влаштували собі забаву у відбиванку. Замість м'яча вони користуються воєнним трофеєм — Д. П. Гра полягає в тому, щоб м'яч не впав на поле гравця. Ці веселі змагання продовжуються, а діти висять у повітрі. Лише один із гравців радо схопив би дп-мяч до себе.

Запроторений Куме!

Сповідую Тебе, що в нашому таборі спокійно. Люди шпарують кальорії і видигують виборче змучення. Вибори виграв народ — кожний голосував, як собі хотів: хто за КУК, а хто за Україну. Тепер настала в нас справжня демократія — де хто може, то краде, але, як його зловлять, то він зараз усю біду звалює на опозицію.

Потім прийшов скринінг. Така біда, де все мусять бути насильно, інакше — викидають з табору. В нас він випав добре, бо комісія боялася, щоб ми не розпочали голодівку. Лише один Гриць Горобіда непризнаний за д.п. Це було так. Навчили ми Грицька, як і що говорити, а його Свєка мала лише притакувати. Прийшов Гриць до комісії.

— Народився? — питають його.

— Насильно — відповідає навчений Гриць, а Свєка доповідає: аякже, паночку.

Потім питають, як приїзав до Німеччини, як робив, ів, як одягався, як сидів у криміналі, а він на все відповідає „насильно“ і вже хотів американець окейнути, як йому щось стрілило і він питає Грицька, чи не мав

псевдоніма. Гриць витріщив очі, подумав і киває головою:

— Ти де там, Боже борони! І Грицьком насильно назвали, не то, щоб...

Але дурня і язиката Свєка штовгає Грицька і шепоче так, що всі чують:

— Присягав ти, то скажи правду. То нічого не є, повідає, що мав, аби нас Бог не покарав. Американець щось зногав і питає Грицька щерз:

— Мав псевдонім?

— Ні! — а Свєка аж агнула: „Грицько...“

Тоді американець до неї:

— Мав він псевдонім?

— Аякже, паноньку, та мав! Його в нашій селі Яйцуном прозивали.

І через таке дурне Грицька тепер виганяють з табору.

А позатим в нас нічого нового, тіба те, що голова табору зарізав собі таборову свиню, але я думаю, що той крик, який зробила опозиція, лише така політика, бо як у нас менше буде свиней, то це лише ліпше для нас.

Вітаю всім добром

Твій кум Онуфрій.

Казка для чемних людей

Там, де сходить сонце, жив колись у величезній червоній печері страшний п'ятиголовий Змій, що робив кроваві збитки заляканим людям.

Він кинувся на свою першу жертву — дівчину-красавицю, багачку зі жовтосиніми стрічками в волоссі, вдерся гострими кігтями в її тіло, впивався її кров'ю, загарбав її багатства, але ніхто не чув стогонів бідолашної дівчини. За деякий час червоний Змій схопив другу добычу — молодицю, що її Сарматкою називали, і насильно зробив з неї свою полюбовницю. Вона пручалася, кусала, кликала на поміч свого мужа і його приятелів, але — надаремно. Чоловік молодиці прислав Змєві подарунки і просив його, щоб тепер він, Змій, всесильний, бодай законно повинчався зі Сарматкою. Змій реготався так голосно, аж зорі з неба падали, і вирушав на дальші лови. Він збагатив свій невідьничий гарем кралеями з різних-преріжних країн.

Одного разу він улаштував пир, на який запросив людей з-за озера. Вони приїхали і пили гадине вино. Тоді сказав їм Змій:

— В моєму гаремі немає ще туркені і гречанки. Дайте мені їх, щоб вони прикрашували мої палаци і служили мені!

Але в туркеню був влюблений царевич з країни, де сонце ночує, гречанка ж була приймачкою старого короля островів Лева. Тому сказали вони:

— Не дамо Змєві, гадові проклятому, ні туркені, ні гречанки!

Змій, довідавшись про це, заревів із люті і скликав усі свої невідьничі та наказав їм йому кігті гострити. А тимчасом янголи на небі співають веселу пісню:

Бо війна війною, ха-ха-ха! ха-ха-ха!

Як не заб'є атомова бомба, то невідьничі самі тебе задусять...

АВТОНОМІЯ ДЛЯ БЕРХТЕСГАДЕНСЬКИХ ТУБИЛЬЦІВ

Як про це повідомляє національно-демократично-відокремлююча преса, в таборі „Орлик“ у Берхтесгадені підчас виборів у таборову раду в виборчій комісії сиділи — лотиси

Цю картину, що на виставці діп-мистецтва здобула першу нагороду, закуплено і подаровано голові ЦПУЕ в подяку за дбайливе і відповідальне керівництво самоуправою українських таборів.

А може ти, голубчику, поїхав би на родину? Не хочеш, то не спішися, я тебе і так годуватиму — кальоріями.

Дорога Теточко!

Слава Ісусу Христу і Слава Україні! Пишу до Тебе знову листа, бо Ти є найрідніша сестра, моєї небіжки мамі і я тепер бідний скиталець баю в Тобі свою останню дошку. Я Тебе щерз прошу за той афідавім і шифкарту і візу, без чого тут як не здогну. Я тобі все відроблю і тягарем не буду, бо я є молодий, сильний і файний, та як уже буду в Америці, то напевно скоро вжешся і піду на свій хліб. Тільки поможи мені на початок.

Я Тобі, Тетко Злата, дуже дякую за пакунок, головто за ті америцькі недокурки. Як посто-димось ввечері на картині, то вже куримо й куримо і Тобі за Твою доброту здоровля вінчусмо за кожним разом. Але лаги так через дорогу подерлися, що годі їх було носити. Я їх заміняв у бавора за чвертьлітри горілки, яку випив на Твою інтенцію, а сам далі як той голодранець го-джу.

Газети у вас дуже гарні — великі і є що читати. Тільки, що там у вас так дуже люди мруть, чи що — з цих газет видиш іно самі погоронники, аж страшно.

Ти пишеш мені, що ви американці нас не дуже то до себе хочете. Тетко, то неправда, Ти не бійся, та яка ми там для вас конкуренція. Ми всі тут такі дурні й незарадні, куди нам там до вас — от лише допоможіть, а там уже будемо якось бідувати, аби тільки в Америці.

І ще одко: Пишеш мені, Тето, що Ти там в Америці зложила на нас бідних скитальців 27 центів і хочеш, щоб Тобі написати, що я від тої опіки дістав. Нічого я, Тето, не дістав. Шкода лише Твого доброго серця. Ліпше піди — тай відбери ті гроші, бо вони пропадають на марно, як то кажуть, в повітрі, а твій сестрінок тут з голоду пугне. Все через ту прокляту війну і тих большевиків, що всюди лізуть. Цікаво, чи вони і до вас прийдуть?

Цілую Тебе Твій

рідний сестрінок

Андрух Смирний,
син Оленки, Твої сестри.

Хожденіє Марка Неповторного

На український світ я народився в чесній хліборобсько-патріотичній сім'ї. Вихувала мене мама так добре, як лише вміла. Коли я виріс, належав до всіх наших просвіто-рідношкільно-сільсько-господарських товариств, де з браку можливості був звільнений від членських вкладок.

Але до політики я не вetryвав, бо нащо мені було біди. Відомо, які ті поляки були: могли до криміналу посадити або пацифікацією штани, а то й шкуру під ними порвати.

А як зараз по німецьких бомбах прийшли єдинокровні громи, то я дуже боявся, бо мій тато мав чотири морги поля, а того в них мати не можна. Але я зробився безбожником і в наших колгоспі викосив за день півтора морга сіножати і таким чудом якось пройшов поміж той червоний град. А тут, ледве чоловік до одних трохи привик, а вже прийшли другі — таке визволителі. Ми тоді дуже втішилися, думали... — та, як єгомосцьового сина забрали до криміналу, а нашому старості німецький фрайтер повибивав зуби, то нам стало ясно, що ми ані „бе“, ані „ме“, але якесь „ге-ге“! Я тим так засмутився, що з журби випив літру горілки, яку ще за переходової влади стягнув з бакалії. Коли витверезів, то знову дуже боявся і навіть пішов до сповіди і помирився з Богом, щоб мене не покарав, але це нічого не помогло. Одного вівтірка я поніс до Львова трохи масла й кілька яєць замінити на вбрання для себе і на фортеціян для моєї Марусі і тоді мене зловили німецькі гидлі, завезли просто до Баварії та дали до бавора на роботу. То я робив, як жидівська коняка — голодний, битий, зранку до вечора. Але зате, як знову прийшли визволителі і сказали мені „окей“, то я за всю свою кривду як окейнув свого бавора поміж очі, аж мені самому жаль його стало. Потім я працював в американців, на кухні і магазині, і навчився в них демократії.

Тепер я вже політикою займаюся, бо

з того можна навіть краще жити, як зі спекуляції. Зрештою, політика, то і є панська спекуляція вищого гатунку.

Я вибрався в хожденіє по всіх партіях. Прийшов я до УНДО. Думаю — все то колись вони навіть декого на державну посаду могли влаштувати. Шукаю їх, розпитую, розглядаюся — так і нікого не найшов. Сторож сказав мені, що їх є щось кілька чо-

ловік, але одні пішли до Куку, а другі до Угавери.

— Ет, — гадаю собі — я їм і не дивуюся, нині кожний думає, якбито йому до Америки перешварцуватися. Але, хто тут буде за Україну терпіти?

Пішов я до тебе нової багряно-бумерангової партії. Питаю — хто вони такі і чого хочуть, а вони мене за обшивку, побили і нагнали. Ми вже тебе знаємо, кажуть. Тоді я пішов до соціалістів, але там, як почали мені пояснювати, чого вони хочуть, а чого не хочуть, то я так і до решти здурів і дурним пішов до гетьманців. Тут прийняли мене чемно, зразу видно, що то родовиті пани, хоч і штани на них подерті, але вони також нічого не варті, бо допіру чекають на гроші з Америки, та чи то вже один чекав і не дочекався.

До мельниківців я вже не ходив, бо вони на УПА не збирають і певно також не мають грошей. Пішов додому, сів і думаю:

— Ще завтра спробую в Куку. Там їх щось вісім,

то якби кооператива, може їм якийсь політичний крамар потрібний.

Нараз — хтось постукав у двері. До кімнати зайшов чоловік.

Він сів. Ми розговорилися.

Так я став безпартійним, але — моя партія є за кров для України і за демократію, і проти Куку, що є розбивачем паціональної консолідації, і проти мемеків, яких нема, бо є лише ми, що хочемо бути окремо.

Отак я і діло корисне роблю, і в нашому таборі займаю пост магазинера, бо ми виграли вибори і влада в наших руках.

Данило Турій

ПОЛІТВИХОВАННЯ

Трибуна до Часу: Тобі захотілося коаліції?... Я вже тебе, смаркачу, вилікую від опортунізму!...

РОЗПУСНА МОЛОДИЦЯ

(Докінчення з 3-ої стор.)

— Тепер відверніться до стіни і заплюште очі — наказала та почала і собі роздягатися. Дизьо послухався лише наполовину, бо кавальчиком одного ока він таки підглянув Ірусю, як вона, ніби лісова фея, у селединовому десу, з розпущеним волоссям стояла біля свого ліжка, як потім зарожівло пахуче тіло і як воно знову сховалося у довгу голубу нічну сорочку. Врешті все аж до шиї накрила ковра.

— А тепер розкажіть Ірусі казку, таку гарну і страшну, на твердий сон — промовила розпечено, ніби маленька дівчинка.

— Про княжну і царевича?

— Ні, про курочку рябу і про бабу Ягу! — відповіла.

Згасили світло. Дизьо пробував щастя. На жаль — безуспішно.

Рано Ірина була ввічлива і дбайлива.

— Дизю, маєте для мене трохи часу? — запитала. — Бачите, мій чоловік поїхав, лишив мене...

Ага! — подумав утішений Дизьо — тепер...

— Тільки нікому не кажіть, ради Бога, знаєте люди...

— Що ви, Ірусю, я ж джентлмен!

Вона схопила його за руку і потягала за собою.

— Ходіть — шепнула. Сходили в пивницю. Темно. Йшли напوماцьки. Так близько біля себе, що відчували тепло своїх тіл. Тут твоє гніздечко — думав Дизьо. Він власне хотів схопити її в обійми, як загорілося світло. Глянув до краю здивований. Вони стояли в дроворубні.

— Дизю, — промовила солодко Ірина — нарубайте мені дров. Бачите, мій чоловік такий недбалюх, лишив мене, поїхав, а я сама не можу...

Дизьо зрозумів. Він схопив сокиру в руки і з накипілою люттю і встидом рубав і рубав, і рубав.

— Так вам красно дякую! — щебетала пані Ірина при прощанні, а він швидко усміхнувся і сказав:

— Але я є, властиво, безсердечно ошуканий!...
Іриней Відьма.

КОМУНІКАТ

ГУПР повідомляє наше Шановне Запроторене Громадянство, що вона за час свого існування відбула 117 засідань у справі компактного переселення українських закордонців за океан, 29 разів намагалася одержати авдієнцію у відпо-

відного американського підпоручника, раз навіть два члени Президії ГУПР були прийняті секретаркою згаданого достойника на 5-хвилинній розмові та що незалежно від того ГУПР роздобула для наших скитальців

200.000 афідавітів

до Таджикистану та до близький і дальший схід. Переїзд безплатний. Ніякі комісії непотрібні. Переселенці зараз по приїзді зрівняні в правах з

туземним населенням. Реєстрація відбувається у всіх відділах ГУПР, але реєструються лише ті, що заплатили усталену вkladку.

Тетсекретаріят.

Кооператива Українських Капіталістів

створена при допомозі наших братів з Америки й Канади

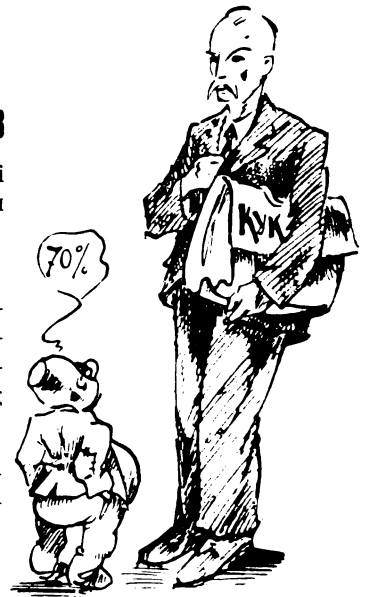
приймає

вклади доброї волі, громадської відповідальності і народного солідаризму на високі проценти;

дає

моральний кредит на провідництво серед мас. Гіпотечного забезпечення не вимагається.

Дирекція.

Доробкевич: А 70% даєте?

КОНКУРС

З метою плекання внутрішньо-національної дисципліни наш Найвищий Громадянський Суд розписує конкурс на найгрунтовніше побиття анархістів, які не підчиняються вирокам Суду.

Розписані такі три нагороди:

- 1) Афідавіт до Канади,
- 2) Цуцугегенемігуні до Мюнхену і
- 3) Пачка американських папіросів.

Участь у конкурсі можуть приймати всі фізично справні українці й українки, за винятком професіоналів — відокремленців з Фюріхшуте і впорядчиків з Мюнхенського комітету.

В склад журі входять визначні лікарі, боксери, а також представники наших політичних партій.

ДИВОГЛЯД

З нагоди уродин голови табору „Орлик” у Бергтестадені, управа цього ж табору наказала шкільній дітворі, учителям, службовцям, виділам товариств і всім мешканцям згуртуватися на урочистому святі побажання Пану Голові многая і благая літа. В обог церквах мали відбутися молебні в наміренні ювілята.

„Люшня” і від себе бажає кацикові бергтестаденських негрів з нагоди його особистого свята кригітки розуму і почуття пристойности.

Посмертна згадка

Ділимося зі всіми сумною вісткою, що далеко від Рідної Землі, на непривітній скитальщині, змордований війною, в наслідок до- і відокремлюючого струму згинув трагічною смертю Наш Найдорожчий Опікун

Здоровий Розум,

якого похоронено на шпальтах української преси. Брак Покійника болуче відчувають усі наші політично-громадські провідники.

Хай Йому легкою буде газетна плахта, на яку ллють свої гарячі сльози

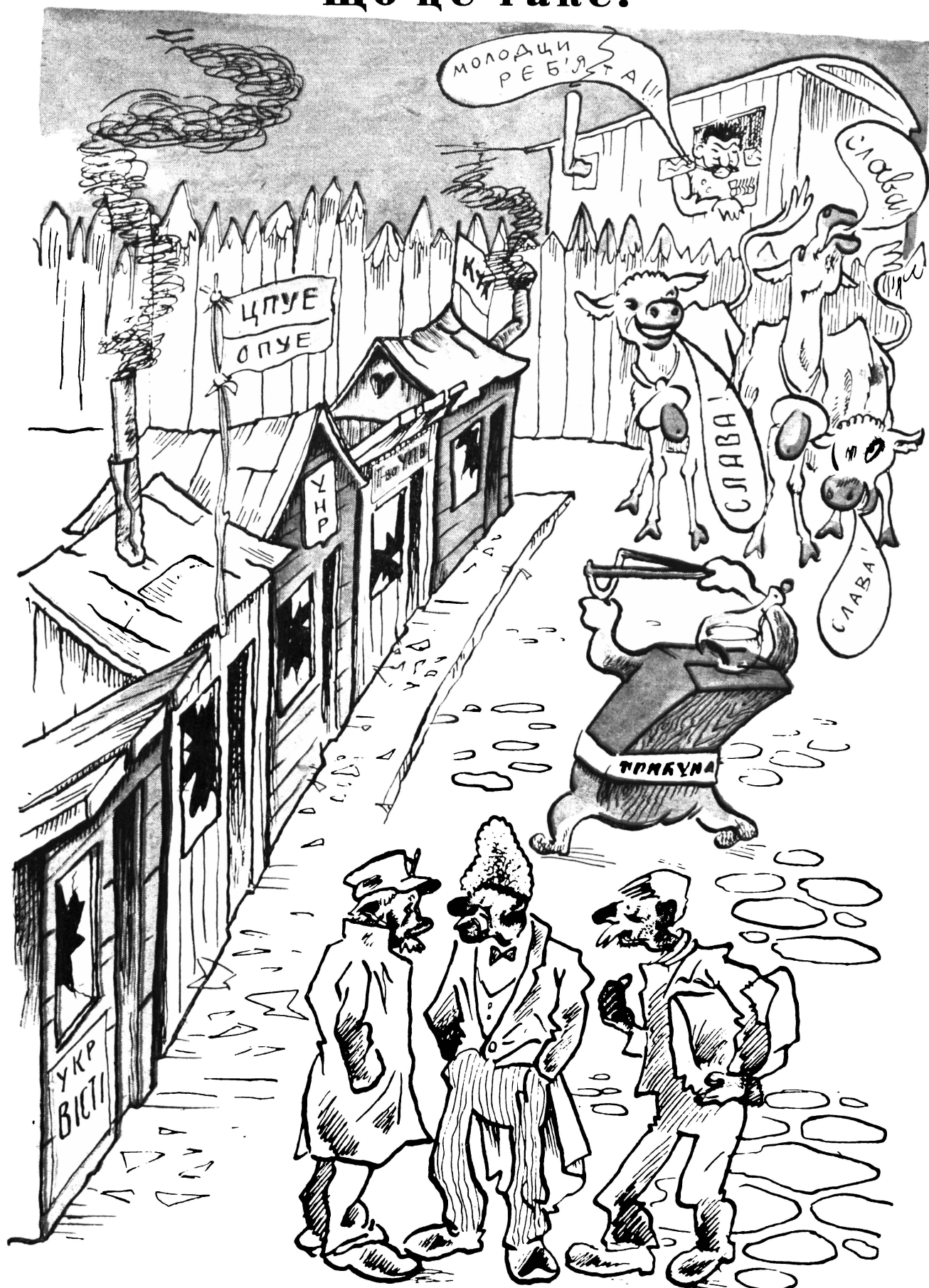
Обездолені Сироти.

„Люшня” — одноднівка гіркого сміху. Накладом Вид. Стілки „Скоморох”. — Редактор Євген Черевань. Ціна примірника 1 а. м. ч е с т е р ф і л д.

Друк С. Слюсарчук Мюнхен

With permission of UNRRA Team 1066

Що це таке?

Хто розв'яже цей ребус, отримає в нагороду здоровий глузд у громадських справах. Розв'язки слати на адресу „У. Т.". Навчені досвідом — на щастя чужим — радимо під розв'язками підписуватися псевдонімом, бо можна також отримати цеглою по голові.